

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת קְדוּשִׁים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ז - חלק כ"ו

קונטרס 506

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

– מכתב עג –

בס"ד, יום ה' אדר תש"ע

לכ"ק האדמו"ר מהאלמין שליט"א "נשיא המפעל העולמי ללמוד הזהר הקדוש" מזכי הרבים ללמד הזהר הקדוש.

ברצוני להודות להשם יתברך שמו ששלח לנו בדור יתום כזה מי שמחדיר ונותן שכל לכלל ישראל להנצל על ידי הזהר הקדוש.

ומצוה לפרסם הנס: איך שאשה מעבדת נדבקה בחידק נדיר וכל הרופאים לא נתנו סכויים רח"ל - מיד הלכתי לרשב"י הקדוש בתפלות נוראות - והחלטתי לפרסם ולהוסיף ביותר את למוד הזהר"ק דמגנא ומצלא ובזכות הרשב"י הקדוש אנו בטוחים, וממש מעשה נסים - ששלוס לולד ורפואה לאשה שכל הרופאים משתוממים ומתפללים איך נעשה נס כזה, אבל אנו לא מפתעים, כי גדול כחו של הרשב"י זיע"א. טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון.

וממני ילמדו כל היהודים, קדם כל צרה - פשוט לא רק ללמד זהו"ק שזה דבר גדול ועצום - אלא לזכות את הרבים ולהפיץ ולפרסם ולשדל כל אחד להרבות בלמוד הקדוש הזה. וטוב לנו כל הימים.

בתודה וברכה:

יהושע ברוך, תל אביב

– מכתב עד –

בס"ד, י' אדר תש"ע

לכב' הרבנים הגאונים המפיצים ומיסדים שעורים ללמוד הזהר"ק שע"י חב"רת מזכי הרבים העולמי", תזכו לאור הזך ודעת העליון

ברצוני לספר לכם ספור מדהים בלתי נתפס - מבהיל הרעיון

– ספרים על "גודל מעלת לימוד הזהר הקדוש" בהמשכים –

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

חבר שלי במונסי שחלה ל"ע במחלה הידועה רח"ל – בצר לו התקשר לאחד הצדיקים בארץ ישראל שיעץ לו לקנות 200 תקוני זהר ולחלקם בבתי מדרשות בחו"ל.

אותו יהודי כך עשה - ולאחר מכן הלך לבדיקה. מה אמר לכם - הרופאים יצאו מפליהם, לא יאמן, פשוט נעלם, אין גדול, ואין כלום! הם לא מבינים, אבל אנחנו מבינים איך כח הרבים הלומדים בזה"ק מציל מכל פרענות אפלו לאחר שקרה - וכל שכן, המקדים שלא תבוא, בודאי יועיל. אבקש לפרסם מכתב נס הזה, כדי לזכות הרבים

א.ד. מונסי

- מכתב עה -

בס"ד, חודש שבט תש"ע

למוד תקוני זהר מציל חיים ומזכה במשפט!

לכבוד הרבי מהאלמין שליט"א

אני נהג מונית, רציתי לספר איך שבאתי לרבי, והרבי נתן לי תקוני זהר ללמוד עמוד יומי, והתחלתי ללמוד בפעם הראשונה בחי"ז זה"ק. אתמול נסעתי בשמחה עם משפחה שישבו מאחורה, ולפתע נעצרה המונית - מה שלא מובן - האשה שנסעה אתי במונית אמרה לי: ממשי עצרת בזמן! - כי יש לה ילד קטן מתחת לגלגלים! מה אמר, ממשי נבהלתי ולא הבנתי איך ומדוע נעצרה המונית, כי אני בכלל לא לחצתי על בלמים! - אף כנראה שבזמננו עולם שמר עלינו, שלא הרגתי את הילד, ובזמננו בודאי בוכות למוז הזה"ק נצלו חיים יקרים. ועוד באותו היום נצלתי במשפט קשה בענין אחר - בדרך פלאות.

אמר לו המנוחה הקדושה, מי גרם שלא יעשה את צויו, הואיל ובנו הוא? אמר הרועה הנאמן, ודאי תערכת של רע, וסוד זה גרם לישראל לחטא לאביהם שבשמים. וסוד זה - (תהלים קו) ויתעברו בגוים. וזה גרם הרג לישראל, והחריב את בית המקדש. ומשום זה אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא - (דברים לב) ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר.

שישראל הם מעץ החיים, עבד טוב ועבד רע. מצד של מטטרון עבד טוב, עבד נאמן לרבו. עבד רע - סמא"ל. מי שהוא מעץ החיים, הוא בן העולם הבא, בן מצד של בן י"ה, בינה. יורש את המלכות שהיא ה'. ואיך יורש אותה? אם עושה את הצווי של אבא ואמא, משום שהיא מלכות מצות המלך, ועליו נאמר (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. היא מצוה, וצווי של המלך על עשה ולא תעשה. מצוה מן התורה, שהיא תפארת. וכאן אין שם פרוד, הקדוש ברוך הוא אמת, תורתו תורת אמת, הוא תורתו ומצותו. כמו שבינה, תורתו ומצותו של חכמה. שיש תורה של בריאה, וחכמה של בריאה, ובינה של בריאה, וכך בכל המדות. בזה יכול בן בתורה הזו להיות בלי מצוה, ומצוה בלי תורה בפרוד. ומכאן בן סורר ומורה. אבל מצד של אצילות אין הבדל שם, וכן משם אין חטא בא על ידו, ואין בו ענש ולא שכר ולא מיתה.

ומשום כך, התורה זה עץ החיים, שכר העולם הבא, והאילן הזה נקרא עץ החיים, ונקרא העולם הבא, ולא נקרא בו שכר, משום שהוא בן. משם לא משתדל בתורה לקבל שכר, לא במעשה ולא במחשבה.

אמר ליה בוצינא קדישא, מאן גרים דלא יעביד צווייה, הואיל ובריה הוא. אמר רעיא מהימנא, ודאי תערוכת דרע, ורזא דא גרם לישראל, למחטי גבי אבוהון דבשמיא. ורזא דא, (תהלים קו) ויתעברו בגוים. ודא גרם קטולא לישראל, וחרוב ב' מקדשא. ובגין דא, אין מקבלים גרים לימות המשיח, אלא (דברים לב) יי' בך ינחנו ואין עמו אל נכר.

דישראל אינון מאילנא דחיי, עבד טוב ועבד רע, מסטרא דמטטרון עבד טוב, עבד נאמן לרביה. עבד רע סמא"ל. מאן דאיהו מאילנא דחיי, איהו בן העולם הבא, בן מסטרא דבן י"ה, בינה. וירית מלכותא דאיהי ה'. ואיך ירית לה. אי עביד צווייה דאבא ואימא, בגין דאיהו מלכותא מצות המלך, ועליה אתמר, (אסתר א) מדוע אתה עובר את מצות המלך. איהי מצוה, וצווייה דמלכא על עשה ולא תעשה.

מצוה מדאורייתא, דאיהי תפארת. והכא לית תמן פרידא, קדשא בריך הוא אמת, תורתו תורת אמת, איהו תורתו ומצותו. כגוונא דבינה, תורתו ומצותו דחכמה. דאית תורה דבריאה, וחכמה דבריאה, ובינה דבריאה, והכי בכל מדות. בהאי, ויכיל בן בהאי אורייתא, למהוי בלא מצוה, ומצוה בלא תורה בפרודא. ומהכא, (דף פ"ג ע"א) בן סורר ומורה. אבל מסטרא דאצילות, לית אפרשיותא תמן, וכן מתמן אין חטא בא על ידו ולית בה עונש ולא שכר ולא מיתה.

ובגין דא, אורייתא דא אילנא דחיי, שכר העולם הבא, ואילנא דא, אילנא דחיי אתקרי, ואתקרי העולם הבא, ולא אתקרי ביה שכר. בגין דאיהו בן. מתמן, לא אשתדל באורייתא לקבלא אגרא, לא במעשה ולא בדיבור ולא במחשבה.

ונקרא עץ החיים, ונקרא העולם הבא, ולא נקרא בו שכר, משום שהוא בן. משם לא משתדל בתורה לקבל שכר, לא במעשה ולא בדיבור ולא במחשבה.

בא המנוחה הקדושה לנשק את ידו. אמר, ודאי אתה הוא בן משם, בדיוקן של בנו בכורו, תפארת בן של אבא ואמא העליונים, האצילות שלו בלי הפסקה, לא קדם אותך בן אחר, לא במחשבה, ולא בדבור, ולא במעשה. אמר הרועה הנאמן, ואתה והחברים, וראשי מורי הישיבות, שמזמנים לכאן עמי בלי הפסקה כלל ובלי תערובת. נשקו כלם זה לזה, והכירו באחתה ובכו.

פתח רבי שמעון ואמר, עם כל זה, בן בכור חיים כל אחי בכבודו, שהרי כתוב (שמות כ) כבוד את אביך, ופרשה רבותינו, את - לרבות אחיך הגדול. ואפלו מכל צד הוא מפרש עליך בתורה, בשג"ם - זה הכל. ולא היה לאדם הראשון בן קדמון ממנו, ופרשה רבותינו, בשג"ם - זה משה. שכן המלך בכל מקום, אתה הבכור מצד של עץ החיים של טוב ורע, אתה הוא טוב. זהו שכתוב (בראשית א) ויבא אלהים את האור כי טוב, (שמות ב) ויבא אתו כי טוב הוא.

ומשם קרא אותך הקדוש ברוך הוא עבד נאמן. אחר כך עליה להיות מלך. זהו שכתוב (דברים לג) ויהי בישרון מלך. אחר כך בן בית למעלה. מלך מצד של מלכות של בריאה, בן בית מצד של בניה של בריאה. כעת אתה מלך מצד של עץ המלכות של אצילות. בן בית מצד של ב"ן י"ה. תפארת של אצילות, אשרי חלקך. ומי גרם לך את זה? משום

אתה בוצינא קדישא, לנשקא ליה ידיה. אמר, ודאי אנת הוא בן מתמן, בדיוקנא דברא בוכרא דיליה, תפארת ברא דאבא ואימא עלאה, אצילות דיליה בלא הפסקה, לא קדמך ברא אחר, לא במחשבה, ולא בדבור, ולא במעשה. אמר רעיא מהימנא, ואנת, וחקרייא, וראשי מארי מתיבתאן, דמזמנין הכא, אחי, בלא הפסקה כלל, ובלא תערובת. נשקו בלהו דא לדא, ואשתמדעו באחתה, ובכו.

פתח רבי שמעון ואמר, עם כל דא, ברא בוכרא חייבין כל אחיו ביקריה, דהא כתיב (שמות כ) כבוד את אביך, ואוקמיה רבנן, את לרבות אחיך הגדול. ואפילו מכל סטרא איהו מפרש עלך באורייתא, בשג"ם זה הכל. ולא הנה לאדם קדמא ברא קדמא מניה, ואוקמיה רבנן, בשג"ם, זה משה. דברא דמלכא בכל אתר, אנת בוכרא מסטרא דאילנא דחיי דטוב ורע, אנת הוא טוב. (בוכרא) הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויבא אלהים את האור כי טוב, (שמות ב) ויבא אתו כי טוב הוא.

ובמתמן קרא יתך קדשא בריך הוא עבד נאמן. לבתר סליקת למהוי מלכא, הדא הוא דכתיב, (דברים לג) ויהי בישרון מלך. לבתר בן בית לעילא. מלך מסטרא דמלכות דבריאה. בן בית, מסטרא דבינה דבריאה. כען אנת מלך, מסטרא דאילנא דמלכות דאצילות. בן בית, מסטרא דב"ן י"ה, תפארת דאצילות, זכאה חולקך. ומאן גרים לך דא, בגין דאשתדלותך בתורה ובמצוה, ליחדא קדשא בריך הוא ושכינתיה, לאעלא מלכא על אתריה, ועל משרייתיה לעילא, ועל ישראל לתתא.

ובגין כך (ס"א ובינה) ירתין פלהו נשמתין דאצילות מניה, ואתקריאו בנין דיליה, משם יהו"ה דאצילות,

השתדלותך בתורה ובמצוה, ליחד את הקדוש ברוך הוא ושכינתו, להעלות את המלך על מקומו ועל מחנותיו למעלה ועל ישראל למטה. ומשום כך (ובגלגל) כלם יורשים נשמות של אצילות ממנו, ונקראים בנים שלו, משום יהו"ה של

אֲצִילוֹת שָׁאִין שֶׁם פְּרוּד וְקָצוּץ.
שֶׁבְּרֹאשׁוֹנָה נֶאֱמַר בָּהֶם בְּנִים
לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינָתוֹ, מִצַּד
יְהוָה שֶׁל בְּרִיאָה, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ
בְּרֵאֲתֵינוּ יִצְרָתֵנוּ אֵף עֲשִׂיתִנוּ, כְּגוֹן
בְּנִים לִיהוָה שֶׁל אֲצִילוֹת.

וּבֶךָ הַתְּקִמָה הַמְצוּה, שֶׁהִיא
מְצוּה עַל יִשְׂרָאֵל לְהַעֲמִיד לָהֶם
מֶלֶךְ. זֶהוּ שִׁכְתוּב, (שם י) שׁוֹם
תִּשָּׁם עֲלֶיךָ מֶלֶךְ. וְהַתְּקִימָה בָּךְ (שם
א) וְיִהְיֶה בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ, כְּבִרְאשׁוֹנָה.
וְכֻלָּם מִתְּנֵהֲגִים אַחֲרֶיךָ, כְּמוֹ
אִיכָרִים שֶׁכֻּלָּם מִתְּנֵהֲגִים בְּתַנוּעַת
הַנִּשְׁמָה שֶׁמִּתְפַּשֻּׁטָּה עַל כָּל אִיכָר.
מִשּׁוֹם שֶׁכֶּתֶר עֲלִיוֹן אֲתָה תִּהְיֶה
מַעֲטָר בּוֹ, שֶׁבּוֹ עֲלֵת הָעֲלֻת הוּא
כֶּתֶר עַל הַכֹּל, טָמִיר וְגִנּוּז מִבְּפָנִים
מִמֶּנּוּ. וּמִמֶּנּוּ מִתְפַּשֵּׁט עַל כָּל
הַסְפִּירוֹת, וּמִסֵּדֶר אוֹתָם לְהִיּוֹת
זֶה גָדוֹל, זֶה קָטָן, זֶה בִּינּוּי,
וּמִנְהִיג אוֹתָם לְרִצּוֹנוֹ וּמֵאִיר
בָּהֶם, וּמְקַשֵּׁר אוֹתָם וּמֵיחַד
אוֹתָם.

כִּכָּה אֲתָה תִּהְיֶה מִנְהִיג לִישְׂרָאֵל
בְּכָל הַמַּדּוֹת הַטּוֹבוֹת שְׁלוֹ, וְתִסְדֵּר
כָּל אֶחָד כְּרֹאֵי לוֹ - הַכְּבוֹד
כְּכֹכְבוֹתָו, וְהַצֵּעִיר כְּצִעִירוֹתוֹ,
וְהַבִּינּוּי כְּפִי דִרְגָּתוֹ. וְתִקַּשְׁר
אוֹתָם קֶשֶׁר אֶחָד לְאַבְיָהֶם
שֶׁבְּשָׂמִים, לְהִיּוֹת כָּלֶם בְּשִׁפְהָ
בְּרוּחַ, לְכַרֵּךְ אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, וּלְקַדְּשׁוֹ וּלְיַחַדּוֹ בְּדִרְגָּה
שְׁלֵף, בְּמַחֲשָׁבָה שְׁלֵף, בְּאֲצִילוֹת
שְׁלֵף, שֶׁהַתְּקִימָה בָּךְ (בַּמִּדְבָּר יא)
וְאֲצִלְתִּי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עֲלֶיךָ
וּשְׁמִתִּי עֲלֵיהֶם. קוֹם הַתְּעוֹרֵר
בְּמְצוּה, לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עֲמֻלָּה.
אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו'. מְצוּה
זוֹ לְכַבֵּד אָב וְאִם, שֶׁצִּירֶךָ בֶּן אָדָם
לִירָא מֵאָבִיו וּמֵאִמּוֹ וּלְכַבֵּד
אוֹתָם. כְּמוֹ שֶׁצִּירֶךָ בֶּן אָדָם לְכַבֵּד

דְּלִית תִּמָּן פְּרוּד וְקָצוּץ. דְּבִקְדָּמִיתָא אֲתָמַר בְּהוּ בְּנִין
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׂכִינָתִיה, מִצַּד יְהוָה דְּבְרִיאָה,
דְּאֲתָמַר בֵּיה בְּרֵאֲתֵינוּ יִצְרָתֵנוּ אֵף עֲשִׂיתֵנוּ, כְּגוֹן בְּנִים
לִיהוָה דְּאֲצִילוֹת.

וּבֶךָ אֲתַקְּיִים פְּקוּדָא, דְּאִיהִי מְצוּהָ עַל יִשְׂרָאֵל, לְהַעֲמִיד
עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ. הִדָּא הוּא דְכֶתִיב, (דְּבָרִים יז) שׁוֹם תִּשָּׁם
עֲלֶיךָ מֶלֶךְ. וְאֲתַקְּיִים בָּךְ (דְּבָרִים לג) וְיִהְיֶה בִישְׁרוֹן מֶלֶךְ, כִּד
בְּקְדָּמִיתָא. וְכִלְהוּ מִתְּנֵהֲגִין אַבְתָּרָה, כְּאֲבָרִין דְּמִתְּנֵהֲגִין
כִּלְהוּ בְּתַנוּעָה דְנִשְׁמָתָא, דְּאֲתַפְּשֻׁטָּא עַל כָּל אֲבָר. כְּגִין
דְּכֶתֶר עֲלִיוֹן אֲנָת תְּהֵא מַעֲוִטָר בֵּיה, דְּבִיהָ עֲלֵת הָעֲלֻת
אִיהוּ כֶּתֶר עַל כָּלָא, טָמִיר וְגִנּוּז מִלְּגִיו מִגִּיָּה. וּמִגִּיָּה
אֲתַפְּשֻׁטָּא עַל כָּל סְפִירָן, וּמִסֵּדֶר לֹון לְמַהְיִי דָא רַב, וְדָא
זְעִיר, וְדָא בִינּוּי, וְאֲנַהֲיג לֹון לְרַעוּתִיה, וְנַהֲיִר בְּהוּ,
וּמְקַשֵּׁר לֹון, וּמֵיחַד לֹון.

הָכִי אֲנָת תְּהֵא מִנְהִיג לִישְׂרָאֵל, בְּכָל מַדּוֹת טְבִין דִּילִיה,
וְתִסְדֵּר כָּל חַד כְּדִתְּחִי לִיה, הַכְּבוֹד כְּכֹכְבוֹתָו, וְהַצֵּעִיר
כְּצִעִירוֹתוֹ, וּבִינּוּי כְּפּוּם דִּרְגִיָּה. וְתִקַּשְׁר לֹון קֶשֶׁר אֶחָד
לְגַבֵּי אַבּוּהוֹן דְּבִשְׁמֵיָא. לְמַהְיִי כִלְהוּ בְּשִׁפְהָ בְּרוּחָה,
לְכַרֵּכָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וּלְקַדְּשִׁיה, וּלְיַחַדּוּהָ, בְּדִרְגָּא
דִּילָךְ, בְּמַחֲשָׁבָה דִּילָךְ, בְּאֲצִילוֹת דִּילָךְ, דְּאֲתַקְּיִים בָּךְ
(בַּמִּדְבָּר יא) וְאֲצִלְתִּי מִן הָרוּחַ אֲשֶׁר עֲלֶיךָ וּשְׁמִתִּי עֲלֵיהֶם.
קוֹם אֲתַעֲר בְּפִקּוּדָא, לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עֲמֻלָּה.

אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְגו' (ויקרא יט) פְּקוּדָא דָא, לְכַבֵּד
אָב וְאִם, דְּאֲצִטְרִיף בְּר נֶשׁ לְמַדְחַל מֵאָבִיו וּמֵאִמִּיה,
וּלְאֻקִּיר לֹון. כְּמָה דְּאֲצִטְרִיף בְּר נֶשׁ לְאֻקִּיר לִיה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. מִסְטָרָא דְרוּחָא דִּיהָ בְּגִיָּה. וּלְמַדְחַל מִגִּיָּה.
הָכִי אֲצִטְרִיף לִיה לְאֻקִּיר לְאָבִיו וּלְאִמִּיה, מִסְטָרָא דְגּוּפָא
דִּילִיה, וּלְמַדְחַל מִנְהוֹן, דְּהָא אֵינּוֹן מִשְׁתַּתְּפִין בְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְעַבְדֵּי לִיה גּוּפָא, וְהוֹאִיל וְאֵינּוֹן שׁוּתַתְּפִין
בְּעוּבָדָא, לִיהוּ שׁוּתַתְּפִין בְּדִחִילוֹ וּיְקָרָא.

אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצַּד הָרוּחַ שֶׁנֶּתַן בְּתוֹכּוֹ וְלִירָא מִמֶּנּוּ, כִּי צִירֶיךָ לְכַבֵּד אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ
מִצַּד שֶׁל הַגּוּף שְׁלוֹ וְלִירָא מֵהֶם, שֶׁהֵרִי הֵם מִשְׁתַּתְּפִים עִם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְעוֹשִׂים לוֹ גּוּף.
וְהוֹאִיל וְהֵם שְׁתַּפְּסִים בְּמַעֲשֶׂה, יִהְיוּ שְׁתַּפְּסִים בְּרִיאָה וְכְבוֹד.

בַּגּוֹנוֹנָא דא, תלת שותפין אשתכחו לעילא ברזא דאדם. אדם קדמא, אף על גב דגופא דיליה הוה מעפרא, לאו מעפרא דהכא הוה אלא מעפרא דבי מקדשא דלעילא. אבא ואימא אשתכחו, ומלכא עלאה אשתתף בהדיהו, ושדר ביה רוחא דחיי, ואתברי. ויכגונונא דא, אשתתף כלא עילא ותתא. ועל דא אצטריך ליה לבר נש למדחל לקודשא בריך הוא, ולמדחל לאבוי ולאמיה.

בסתרי תורה, אדם קדמא לא הוה ליה מהאי עלמא כלום. חד צדיק עבד שמושא בנוקביה, ואתעביד מההוא שמושא גופא חדא, דנהירו דיליה יתיר מכל אינון מלאכין שליחין לעילא. וכד אתברי ההוא גופא מלכא עלאה, שדר בההוא צדיק תרין ועשרין אתוון, ואשתתף בהדיהו, ונפק לעלמא.

ביון דנפק, חמו ליה שמשא וסיהרא, ואסתמינו (ד) ט"ז נהורייהו, דתפוחא דרגליה אחשיך נהורא דלהוין. מאי טעמא. בגין דמעובדא דשמשא וסיהרא עלאה נפק. ביון דחטא, אתחשך, ואזעיר גרמיה, ואצטריך לגופא אתרא במשכא ובבשרא. דכתיב, (בראשית א) ויעש יי' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. כההוא שמושא דעבד ההוא צדיק בנוקביה, לא אשתכח מקדמת דנא, ולבתר דנא, דהא עד לא נפק לצורף אומנא. עד דאתא חנוף, ונטיל ליה קדשא בריך הוא מארעא, ואבריר פסולת וקסטורא מבספא, וכן בכל אינון צדיקייא די בארעא. לבתר אתתקן ההוא אתר, ואתעבידו רוחין ונשמותין בשמושייהו וגופא מתתא בארעא. ועל דא בשותפו דלעילא ותתא, בר נש אתי לעלמא, ואצטריך למדחל לאינון שותפין, ולאוקיר לון, כמה דאתמר (ע"ב רעיא מהימנא).

בכוז כן, שלשה שתפים נמצאו לו למעלה בסוד של אדם. אדם הראשון, אף על גב שגופו היה מעפר, לא מעפר של כאן היה, אלא מעפר של בית המקדש של מעלה. האב והאם נמצאו, והמלך העליון השתתף עמם, ושלח בו רוח של חיים ונברא. וכמו זה נמצא הכל למעלה ולמטה. ועל כן צריך אדם לירא מהקדוש ברוך הוא ולירא מאביו ואמו.

בסתרי תורה, אדם הראשון לא היה לו מהעולם הזה כלום. צדיק אחד עשה שמוש עם נקבתו, ונעשה מאותו השמוש גוף אחר, שאורו יותר מכל אותם המלאכים השלוחים למעלה. וכשנברא אותו הגוף, המלך העליון שלח באותו הצדיק עשרים ושנים אותיות, והשתתף עמם ויצא לעולם.

ביון שצא, ראו אותו השמש והלבנה והסתירו את אורם, שתפוח רגלו החשיך את האור שלהם. מה הטעם? משום שמעשה השמש והלבנה יצא ביון שחטא, נחשך, והקטין עצמו, והצטרף לגוף אחר בעור ובבשר, שכתוב (בראשית ב) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם. כמו אותו השמוש שעשה אותו צדיק עם נקבתו, לא נמצא מקדם לכן ולאחר מכן, שהרי טרם יצא לצורף אמן.

עד שבא חנוף, ונטל אותו הקדוש ברוך הוא מן הארץ, ונבררה הפסלת והזהמה מן הכסף, וכן בכל אותם הצדיקים שבארץ. אחר כך התפקן אותו המקום, ונעשו רוחות ונשמות בשמושיהם והגוף מלמטה בארץ. ועל כן, בשתפות שלמעלה ולמטה בא האדם לעולם, וצריך לירא מאותם השתפים ולכבד אותם, כמו שנתבאר. (עד כאן רעיא מהימנא).

זהר:

זהר

אֲלֹ תִפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֶּי מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ
לָכֶם. (ויקרא יט) רַבִּי חֲזִיא פָתַח, (דברים ט) אֶל
תִּפְנוּ אֶל קִשֵּׁי הָעָם הַזֶּה וְגו'. אֶל תִּפְנוּ. וְכִי מֵאֵן
הוּא דִּימָא לְמַלְכָּא, אֶל תִּפְנוּ. וְהָא כְּתִיב (איוב
לד) כִּי עֵינָיו עַל דְּרָכֵי אִישׁ. וְכְתִיב (ירמיה כג) אִם
יִסְתֵּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם יי',
וְהָא בְּכָלֹא אֲשַׁנָּה קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכָל עוֹבְדֵין
מִסְתַּכְל, וְעֵייל בְּדִינָא עַל כָּלָּהּ, אִם טַב וְאִם
בִּישׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (קהלת יב) הָאֱלֹהִים יְבִיא
בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם אִם טוֹב וְאִם רָע. וּמִשָּׁה
אָמַר אֶל תִּפְנוּ.

אֲלֹ תִפְנוּ אֶל הָאֱלִילִים וְאֵלֶּי
מִסְכָּה לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם. רַבִּי חֲזִיא
פָתַח, (דברים ט) אֶל תִּפְנוּ אֶל קִשֵּׁי
הָעָם הַזֶּה וְגו'. אֶל תִּפְנוּ, וְכִי מֵאֵן
שְׂיֵאמַר לְמַלְכָּא אֶל תִּפְנוּ? וְהָרִי
כְּתוּב (איוב לד) כִּי עֵינָיו עַל דְּרָכֵי
אִישׁ. וְכְתוּב (ירמיה כד) אִם יִסְתֵּר
אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ
נְאֻם ה', וְהָרִי בְּכָל מִשְׁגִּיחַ הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וּמִסְתַּכְל עַל כָּל
הַמַּעֲשִׂים, וּמַכְנִיס בְּדִין עַל כָּלָם,
אִם טוֹב וְאִם רָע, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(קהלת יב) הָאֱלֹהִים יְבִיא בְּמִשְׁפָּט
עַל כָּל נַעֲלָם אִם טוֹב וְאִם רָע, וּמִשָּׁה
אָמַר אֶל תִּפְנוּ!?

אֲלֹא כְּמָה צְרִיךְ אָדָם לְהִשְׁמַר
מִחֻטְא כְּדִי שְׁלֵא יִחְטֹא לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ. בֹּא רֵא, בֵּן אָדָם
שְׁעוּשָׁה מְצוּה, אוֹתָהּ מְצוּה עוֹלָה
וְעוֹמְדָת לִפְנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְאֹמְרָת: אֲנִי מַפְלוּנִי שְׁעִשָּׂה
אוֹתִי. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹנֶה
אוֹתָהּ לִפְנֵי, לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ כָּל יוֹם,
לְהִיטִיב לוֹ בְּשִׁבְלָהּ. עֶבֶר עַל
דְּבָרֵי תוֹרָה - אוֹתָהּ עֶבֶר עוֹלָה
לִפְנֵי וְאֹמְרָת: אֲנִי מַפְלוּנִי
שְׁעִשָּׂה אוֹתִי. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מוֹנֶה אוֹתָהּ, וְעוֹמְדָת שָׁם
לְהַשְׁגִּיחַ בָּהּ, לְכַלּוֹת אוֹתוֹ. וְהוּ
שְׁכַתוֹב (דברים לב) וַיֵּרָא ה' וַיִּנָּאֵץ
מִכַּעַס בָּנָיו וּבִנְתָיו. מַה זֶה וַיֵּרָא?
אוֹתוֹ שְׁעוֹמֵד לִפְנָיו.

שָׁב בְּתִשְׁבָּה - מַה כְּתוּב?
(שמואל ב יב) גַּם ה' הָעֵבֶר חֲטֵאתְךָ
לֹא תִמּוֹת. שְׁהָעֵבֶר אוֹתוֹ הַחֲטָא
מִלִּפְנֵי כְּדִי שְׁלֵא יִסְתַּכֵּל בּוֹ,
לְהִיטִיב לוֹ. וְעַל כֵּן, אֶל תִּפְנוּ אֶל
קִשֵּׁי הָעָם הַזֶּה וְאֵל רִשְׁעוֹ וְאֵל
חֲטֵאתוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכֵן מַהֲכָא מִשְׁמַע,
מִשְׁמַע, שְׁכַתוֹב (ירמיה ב) נִכְתָּם
עֲגוּף לִפְנָיו.

רַבִּי יוֹסִי וְעֵירָא, עָאֵל קָמִיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן יוֹמָא
חַד, אֲשַׁכְחִיה דִּהְוָה יְתִיב וְקֶאֱרִי, כְּתִיב,
שְׁמַעוֹן יוֹם אֶחָד, מִצָּא אוֹתוֹ שְׁהִיה יוֹשֵׁב וְקוֹרָא, כְּתוּב (בראשית ב) וַיֵּאמֶר הָאֱדָם הָאֵשָׁה אֲשֶׁר נָתַתִּי

שָׁב בְּתִשְׁבָּה - מַה כְּתוּב?
(שמואל ב יב) גַּם ה' הָעֵבֶר חֲטֵאתְךָ
לֹא תִמּוֹת. שְׁהָעֵבֶר אוֹתוֹ הַחֲטָא
מִלִּפְנֵי כְּדִי שְׁלֵא יִסְתַּכֵּל בּוֹ,
לְהִיטִיב לוֹ. וְעַל כֵּן, אֶל תִּפְנוּ אֶל
קִשֵּׁי הָעָם הַזֶּה וְאֵל רִשְׁעוֹ וְאֵל
חֲטֵאתוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְכֵן מַהֲכָא מִשְׁמַע,
מִשְׁמַע, שְׁכַתוֹב (ירמיה ב) נִכְתָּם
עֲגוּף לִפְנָיו.

רַבִּי יוֹסִי הִקְטֵן נִכְנֵס לִפְנֵי רַבִּי
שְׁמַעוֹן יוֹם אֶחָד, מִצָּא אוֹתוֹ שְׁהִיה יוֹשֵׁב וְקוֹרָא, כְּתוּב (בראשית ב) וַיֵּאמֶר הָאֱדָם הָאֵשָׁה אֲשֶׁר נָתַתִּי

עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל.
משמע שאדם וחוה נבראו כגוף
ובגוף אחד, שכתוב אשר נתנה
עמדי, ולא כתוב אשר נתת לי.
אמר לו, אם כך, והרי כתוב
(שמואל א-א) אני האשה הנצבת
עמך בזה, ולא כתוב הנצבת
לפניך. אמר לו, אם כתוב הנתנת
עמך - הייתי אומר כך, כמו
שכתוב אשר נתת עמדי, אבל
הנצבת כתוב.

אמר לו, והרי כתוב (בראשית ב)
ויאמר ה' אלהים לא טוב היות
האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו.
אעשה לו עכשו. אמר לו, כך הוא
ודאי, שאדם היה לבדו, שלא היה
לו סמך מנצבתו, משום שהיתה
בצדו כפי שבארנו. ומה שאמר
אעשה לו עזר - כך הוא, שלא
כתוב אברא לו עזר, משום
שכתוב (שם ה) ונקה בראם.
אבל כתוב אעשה. ומה הוא
אעשה? אתקן. משמע שהקדוש
ברוך הוא נטל אותה מצדו, ונתקן
אותה בתקנו, והביא אותה לפניו.
ואז השתמש אדם באשתו, והיה
לו סמך.

ושנינו, יפיו של אדם כסא של
הקשר העליון, מהזהר המאיר.
יפיה של חנה, שלא היו יכולים
כל הבריות להסתפל בה. ואפילו
אדם הראשון לא היה מסתפל
בה, עד אותו הזמן שחטאו,
והוסר (והקטן) היפי שלהם. אז
הסתפל בה אדם והפיר בה
לשמש עמה. זהו שכתוב (שם ד)
וידע אדם עוד את אשתו. וידע
- בכל. וידע - בתשמיש. וידע -
שהפיר בה והסתפל בה.

ושנינו, אסור לו לאדם להסתפל
בכפיה של אשה, כדי שלא יבא
להרהור רע, ויעקר לדבר אחר.

(בראשית ג) ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי
היא נתנה לי מן העץ ואוכל. משמע דאדם
והיה כחדא אתבריו, ובגופא חדא. דכתיב
אשר נתת עמדי, ולא כתיב אשר נתת לי, אמר
ליה, אי הכי, והפתיב (שמואל א א) אני האשה
הנצבת עמך בזה. ולא כתיב הנצבת לפניך.
אמר ליה, אי כתיב הנתנת עמך, הוה אמינא
הכי, פדכתיב אשר נתת עמדי, אבל הנצבת
כתיב.

אמר ליה, והא כתיב (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים
לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר
כנגדו. אעשה לו השתא. אמר ליה הכי הוא
ודאי, דאדם לבדו הוה, דלא הוה ליה סמך
מנוקביה, בגין דהוה בסטרוי כמה דאוקימנא.
ומה דאמר אעשה לו עזר, הכי הוא, דלא
כתיב אברא לו עזר, בגין דכתיב, (בראשית ה) זכר
ונקה בראם. אבל אעשה כתיב. ומהו אעשה.
אתקן. משמע דקודשא בריך הוא נטיל לה
מסטרוי, ותקין לה בתקוונא, ואייתי לה קמיה.
ובדין אשתמש אדם באנתתיה, והוה ליה
סמך.

ותנינו, שפירו דאדם קדתיא דקיטרא עלאה,
מזיהרא דנהרא. שפירו דחנה, דלא
הווי יכלין כל בריין לאסתפל בה. ואפילו
אדם לא הוה אסתפל בה, עד ההוא זמנא
דחאבו, ואעדיאת (ס"א ואע"ה) שפירו דלהון.
פדין אסתפל בה אדם, ואשתמודע בה
לשמשא בה. הדא הוא דכתיב, (בראשית ד) וידע
אדם עוד את אשתו. וידע: בכלא. וידע:
בתשמיש. וידע: דאשתמודע בה ואסתפל בה.
ותנינו, אסיר ליה לבר נש לאסתפל בשפירו
דאנתתא, בגין דלא ייתי בהרהורא

בישא, ויתעקר (דף ט"ז ע"א) למלה אחרא. וכך הוה רבי שמעון עביר, פד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידיה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדר יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קִדְשָׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יָחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחְסֹם וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזּוֹת בְּנוֹעָם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהוּ אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יָחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יָחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהָ אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכיתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אבוקרי אידיד? אפצ'יק אמנפ אבר מצופ? אחמנפ?
לשמח ביום הפואדט? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

